

Kaybolan Bahe

Yavuz DEMİRKIRAN

Kaybolan Bahe

Yavuz DEMİRKİRAN

Maya bahçesini her şeyden çok severdi. Her sabah sarı yağmur çizmelerini ve üzerinde ayçiçeği yaması olan yeşil tulumunu giyerdi. Küçük kırmızı sulama kabını alıp dışarı çıkardı. Ama bugün garip bir şey oluyordu. Bahçe boş ve hareketsiz görünüyordu, sanki bütün bitkiler saklanıyordu. Çiçekler bile kendilerini bir yere gizlemiş gibiydi.

Maya patıkada hızlıca yürüdü, çizmeleri tak, tak, tak diye ses çıkarıyordu. Gülleri ve papatyaları görmek istiyordu. Ama yaklaşır yaklaşmaz yapraklar sarktı ve yapraklar sımsıkı kıvrıldı. Bahçe sessiz ve utangaç hissettiriyordu, oynamak istemeyen bir arkadaş gibi. Maya kaşlarını çattı. Bütün renkler nereye gitmişti?

Yaşlı meşe ağacına koştu ve arkasından baktı. Fıst! Parlak kırmızı göğüslü küçük kahverengi bir kuş hızla uçup gitti. Bir kanadının arkasına minik mavi bir tüy sıkışmıştı. Maya iç çekti. Ne zaman acele etse, bahçe sanki kayboluyordu. Pürüzsüz bir taşın üzerine oturup düşündü. Belki bahçe hızlı ayakları ve gürültülü adımları sevmiyordu.

Tam o sırada çimende minik bir hışırtı duydu. Maya donup kaldı. Bir yaprağın altından çay fincanından büyük olmayan küçük bir kirpi çıktı. Yuvarlak kahverengi bir gövdesi, yumuşak krem rengi bir karnı ve sırtında minik bir şemsiye gibi tek bir düşmüş yaprak vardı. Kirpi utangaç kara gözleri ve seğiren burnuyla yukarı baktı. Maya hiç kıpırdamadı.

Kirpi minik bir adım attı, sonra bir tane daha. Maya bir heykel gibi hareketsiz kaldı. Neredeyse hiç nefes almadı. Küçük yaratık yaklaştı, havayı kokladı. Sonra tam çizmesinin yanında durdu ve yumuşak, mutlu bir ciyaklama sesi çıkardı. Maya çok yavaşça gülümsedi. Bütün sabah gördüğü ilk hayvandı bu. Belki sessiz olmak sırdı.

Adı Hazel olan kirpi burnunu seğırtti ve bahçenin arka tarafına baktı. Sonra birkaç adım paytak paytak yürüdü ve durdu, sanki Maya'nın onu takip etmesini bekliyordu. Maya çok yavaşça ayağı kalktı, ses çıkarmamaya dikkat etti. Kırmızı sulama kabını sıkıca tutarak Hazel'in peşinden parmak uçlarında yürüdü. Birlikte hareket ederken bahçe yeniden nefes alıyor gibiydi.

Alçak bir dalda, mavi tüylü ardıc kuşu onları izliyordu. Adı Pip'ti ve bahçenin gözcüsüydü. Diğer hayvanlara bir uyarı cıvıladı: "Dikkat! Biri geliyor!" Ama sonra Maya'nın ne kadar yavaş yürüdüğünü gördü. Başını merakla yana eğdi. Belki bu kız farklıydı. Onu gözlemeye karar verdi.

Hazel, Maya'yı çalıl原因 sıklaştığı yosunlu bir köşeye götürdü. Orada uzun boylu, ince ve yeşil bir figür bekliyordu. Teni ağaç kabuğu gibi soluktu ve yapraklı saçları kehribar rengi gözlerinin etrafına dökülüyordu. Omuzlarında minik mantarlar büyümüşü ve üzerinde meşe palamudu düğmeli, örölmüş çimden bir pelerin vardı. Ahşap bir bastona yaslanmış, nazikçe gülömsüyordu. "Ben Yaşlı Eğreli'yim," dedi yumuşak bir sesle.

"Sırrımızı keşfettin," diye fısıldadı Yaşlı Eğreli. "Bahçe acele eden ayaklardan saklanır. Koşup tepindiğinde bitkiler yapraklarını içeri çeker ve hayvanlar kaçar. Ama sessiz ve sabırlı olduğunda bahçe geri döner." Maya başını salladı. Artık anlıyordu. Bunca zamandır bahçe kaybolmuyordu. Sadece onun yavaşlamasını bekliyordu.

Yaşı Eğrelti bastonunu kaldırıp çitlerdeki bir boşluğu gösterdi. "Şu yaprakların arkasında bir sığınak var," dedi. "Utangaç orman yaratıkları için güvenli bir yer. Sadece sakın ve güvende hissettiklerinde dışarı çıkarlar." Maya'nın gözleri kocaman açıldı. Gizli bir sığınak! Daha önce hiç görmemişti çünkü hep çok acele ediyordu.

Maya derin bir nefes aldı ve yumuşak adımlarla boşluktan geçti. Çitin arkasında bahçe küçük bir çayıra açılıyordu. Çiçekler esintide başlarını sallıyor, küçük bir gölet pırıldıyordu. Orada hayvanlar oynuyordu! Hazel çimende yuvarlanıyordu. Pip bir dalda şarkı söylüyordu. Bir fare ailesi tohumları kemiriyor, yakınlarda bir tavşan zıplıyordu. Hepsi başlarını kaldırıp baktılar ama kaçmadılar.

Pip aşığı uıtu ve Maya'nın sulama kabına kondu. Neşeli bir şarkı söyledi ve kanadındaki mavi tüy dalgalandı. "Hoş geldin," diye cıvıladı. Hazel Maya'nın çizmesine burnunu sürttü. Diğer hayvanlar meraklı ve sakin bir şekilde yaklaştılar. Maya yavaşça oturdu ve hiç kıpırdamadı. Utangaç yaratıklar tek tek sürünerek onunla tanışmaya geldiler. Kendini dünyanın en şanslı kızı gibi hissetti.

O günden sonra Maya her sabah sığınağı ziyaret etti. Her zaman yavaş hareket etti ve yumuşak bir sesle konuştu. Bahçe artık kaybolmuyordu. Aksine, her zamankinden daha parlak çiçek açıyordu. Yaşlı Eğreli ona ormanla ilgili hikâyeler anlattı ve Pip tavşanların yavrularını nereye sakladığını gösterdi. Hazel Maya'nın omzunda yolculuk ediyor, yaprak şemsiyesi sallanıyordu. Bahçe herkes için mutlu, sessiz bir yuva olmuştu.

Maya sabrın bir anahtar gibi olduğunu öğrendi. Bahçenin gizli kapısını açıyordu. Sakin olduğunda hayvanlar kendilerini güvende hissediyordu. Sessiz olduğunda bitkiler dimdik duruyordu. Bir daha asla acele etmedi. Ve her seferinde kırmızı sulama kabıyla dışarı parmak uçlarında çıktığında, bahçe onu kollarını açarak karşıladı. Sığınak her zaman oradaydı, onun nazik adımlarını bekliyordu.

Güneşli bir öğleden sonra Maya, kucığında Hazel ve omzunda Pip ile çayırda oturdu. Yaşlı Eğrelti bastonuna yaslanıp gülümsedi. "Görüyorsun," dedi, "bahçe, nezaketle hareket eden herkes için bir sığınaktır." Maya hayvan dostlarına baktı ve içi ısındı. Bu sessiz, büyülü yeri her zaman çok değerli bulacağını biliyordu.

Ve böylece bahçe kaldı. Kaldı çünkü Maya sabırlı olmayı öğrenmişti. Kaldı çünkü hareketsiz kalmayı öğrenmişti. Karşılığında bahçe ona en büyük armağanı verdi: utangaç, harika dostlarla dolu gizli bir dünya. Her gün kırmızı sulama kabıyla parmak uçlarında dışarı çıkıp fısıldadı: "Merhaba, bahçe." Ve bahçe ona fısıldayarak karşılık verdi.